

Det er den, der skal styrkes. Og så har vi altså endnu et eksempel på, at det ikke er nok at diskutere kulturpolitik. I virkeligheden bør det her jo bunde i en arbejdsmarkedsdiskussion om, hvordan vi sørger for, at familierne overhovedet kan være sammen og forældre kan være sammen med deres børn. Det er vel i virkeligheden den allerallervæsentligste form for voksenkontakt, der er.

Jeg synes ikke, vi kan have det her løsrevet fra denne her diskussion; det er altså en meget videre diskussion. Jeg er ikke sikker på, at det mest geniale i denne verden er at kræve en uges ekstra ferie, som nogle gør. Jeg tror i virkeligheden, det vil være meget mere genialt at sørge for, at man i dagligdagen kan få noget mere fleksibilitet, end det med at få en uges ferie mere. Det er jo så et arbejdsmarkedsspørgsmål, men igen sagt for at illustrere, at det ikke er nok at se på børnekulturpolitikken, for der er så mange ting udefra, der præger de rammer, det her skal være i.

Det musikalske fællesskab er måske et af de mest centrale, vi har, fordi man er på lige fod. Der kan vi f.eks. få integrationen af de etniske minoriteter indblandet, for musik kan man godt finde sammen om.

Jeg er varm tilhænger af musikskolerne, vil jeg gerne sige. Jeg håber, at regeringen på et tidspunkt kan finde ud af, at det skal være en skal-lov og ikke en kan-lov, og jeg håber da også, regeringen på et tidspunkt kan finde ud af, at det ikke er 17-18 pct., man skal have i tilskud fra staten, men at man gerne skulle op på de 25, men det må vi jo se på hen ad vejen. Jeg tror bare, man skal passe på, at man ikke ødelægger noget, der er utrolig samlende og givende for de unge menneskers kulturopfattelse, nemlig hele den musikaktivitet, der er rundt omkring.

Og så minister, minister: Altså de der forbudstanker, hele den der gammeldags holdning med, at vi kan bygge en eller anden lydmur eller billedmur op omkring Danmark, for bare vi forbyder noget i Danmark, halleluja, så har vi løst alle problemer – et reklameforbud, hold da op! Den mødte jeg jo altså i et radiatorråd for 20 år siden, og da var den endda forældet.

For det første kan man ikke andet end at ryste på hovedet over et forslag, der rammer nationale stationer og ikke rammer det, der kommer ind til os udefra.

For det andet er det vel rigtigt, at hvis man lever i en kuvøse – og jeg har prøvet det i 3 uger engang for mange år siden, så jeg kan ikke

huske så meget af det – så er jeg sikker på, at det er sådan, at man føler sig ret isoleret fra omverdenen. Hvis man er opvokset isoleret fra omverdenen, får man et chok, når man møder virkeligheden, og virkeligheden er jo altså ikke, at der ikke er nogen reklamer, indtil man er 14, og når man er over 14, så kommer alting lige pludselig væltende. Hovedsagen er, at man lærer at håndtere dem.

Og så det tredje, og her synes jeg egentlig, vi er ved noget meget centralt – det ligner den med revselsesretten i gamle dage: Man fratager forældrene ansvaret. Altså, jeg ved da godt, det er besværligt, og jeg ved da godt, at det er ubehageligt, når lille Peter eller lille Jens eller lille Sonja kommer rendende og siger: »Mor, mor, jeg vil gerne have sådan og sådan«, men en eller anden skal jo sige nej, og jeg vil altså hellere have, det er forældrene, end det er staten.

Jeg mener, at man er med til at forflygtige forældrenes ansvar for deres egne børn ved at indføre den slags forbud. Det er ikke en hjælp til nogen som helst; det er ikke en hjælp til forældrene, det er ikke en hjælp til samfundet, det er en forflygtigelse af et forældreansvar, som skal understreges, nemlig at det er dér, afgørelsen træffes.

Jeg vil nødig have et samfund, hvor vi flytter flere og flere beslutninger væk fra forældrene og over til det offentlige, fordi det offentlige nu ved bedst. Derfor, fru minister, lad nu være med at blive ved med den der om reklamehal-løjet. I al fald kan jeg sige, at jeg vil opfordre ministeren til at lade være med at bunke det ind i et medieforlig, for en medieforligsforhandling med det på dagsordenen er stort set allerede startet med at gå i vasken, og det var jo ikke den fiasko, vi skulle have, vel?

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Nu nævnte hr. Peter Duetoft, at disse nye multimediehuse skulle give en helhed. Så vil jeg da gerne spørge hr. Peter Duetoft, hvad socialt det i det hele taget giver at hjemlåne musik, pc'er, cd-rom'er og andre digitale herligheder.

Jeg vil da også gerne spørge om, hvilket socialt sammenhold det giver, når man faktisk sidder og glor på hver sin pc-skærm i hver sit hjørne i sådan et multimediehus.

Selvfølgerlig, hvis der er dans og musik osv., så kan man sige, det kan give socialt sammenhold, men på de der digitale skærme ser jeg tværtimod, at man isolerer sig, og jeg sagde ud-